

Bombardement Westkapelle door Kees Lieveense

“’s Morgens was het vrij rustig. Werken deed niemand meer. Na het middageten ging ik nog even naar mijn verloofde, die in dezelfde straat woonde niet ver bij ons vandaan. We stonden zo achter in de tuin de toestand te bepraten, toen er een vliegtuig kwam. Die gooide een fosforbom uit boven de dijk. Hij explodeerde en de lucht was ineens verlicht door gekleurde ballen. Het was een z.g. “kerstboom” die het doel markeerde waar de bommen terecht moesten komen. “Nou wordt het menens” zei m’n aanstaande schoonvader. Hij ging in huis en ik rende zo vlug mogelijk naar mijn ouderlijke woning om te kijken wie er nog was. Mijn vader en broer waren weg, maar moeder en m’n zus waren nog thuis. Ik zei tegen m’n zus pak je fiets en rij zo snel je kan het land in, dan kom ik met moeder achteraan. Maar moeder wou niet weg. Ze zei: “gaan jullie maar, ik blijf wel thuis”. Dat kon natuurlijk niet. Ze stribelde nog tegen, maar ik zette haar achter op mijn fiets en zo hard we konden probeerden we het dorp uit te komen. We waren amper bij de vuurtoren of het geweld barstte los. In een droge sloot zochten we dekking. Wat er toen gebeurde is nauwelijks te beschrijven. Donderende explosies deden de aarde golven.

Na een poos zo diep mogelijk te zijn weggedoken, waagde ik het om even boven de rand te gluren. Wat ik toen zag tart elke beschrijving. Een

waar inferno. Het was of de wereld verging. Complete daken van huizen door de enorme luchtdruk de lucht in geslingerd. In de korte periode tussen de eerste en tweede golf bommenwerpers, zijn we verder het land in gevluht. Daar hebben we met nog enkele andere inwoners, het einde van het verschrikkelijke bombardement afgewacht. Toen zijn we met een angstig hart naar huis gegaan. Wat we te zien kregen in ons dorp was verbijsterend. Ongeveer

80% van het dorp was verwoest en ongeveer 150 inwoners gedood. Overall puin, modder en grote bomtrechters, sommigen met een doorsnee van 30 meter. In de dijk was een gat geslagen van ruim 100 meter, maar het was nog niet diep genoeg. Later zijn de bommenwerpers nog twee keer terug gekomen om het gat te vergroten. Die avond kwam met de vloed het water ook in onze straat. Het huis stond er nog, want wij woonden, wat toen nog de buitenkant van het dorp was. Moeder en mijn zus zijn die avond uit het dorp vertrokken, op zoek naar onderdak in Oostkapelle. Vader, mijn broer en ik zijn gebleven om de kippen, konijnen en het varken, zo hoog te zetten dat ze droog bleven. Nadat dit geklaard was zei vader: “Gaan jullie nu ook maar weg, ik blijf wel hier”.

Die nacht werd voor hem een van de ergste nachten uit zijn leven. Er was geen licht, de vloed kwam op en zijn bed ging drijven. De ganse nacht dreunden de explosies van de tijdbommen, die de Duitsers moesten verhinderen om pogingen te ondernemen het gat te dichten. Die nacht zijn mijn broer en ik eveneens naar Oostkapelle gegaan. Ons gezin heeft daar onderdak gevonden. De dagen daarna gingen we elke dag naar Westkapelle om te helpen bij het zoeken naar slachtoffers. In het puin van de verwoeste huizen en in de molen van Theune, waar 47 mensen omkwamen.”